

målen C-485/03–C-490/03, kommissionen mot Spanien (REG 2006, s. I-11887, nedan kallad 2006 års dom), angående underlåtenhet att uppfylla de skyldigheter som åligger Spanien enligt de ovannämnda besluten,

- ålägga Konungariket Spanien att till kommissionen betala ett vite om 236 044,8 euro per dag som nämnda medlemsstat underlåter att följa domen, från och med den dag som dom meddelas i förevarande mål till dess 2006 års dom har följts till fullo,
- ålägga Konungariket Spanien att till kommissionen betala ett standardbelopp motsvarande ett dagsbelopp om 25 817,4 euro multiplicerat med det antal dagar som fördragsbrottet pågått från och med den dag då 2006 års dom meddelades till och med
 - den dag då Konungariket Spanien återkräver det stöd som förklarats rättsstridiga genom 2001 års beslut, om domstolen konstaterar att stödet verkligen har återkrävts innan dom meddelas i förevarande mål,
 - den dag då dom meddelas i förevarande mål, om 2006 års dom inte har följts fullt ut innan dess,
- förplikta Konungariket Spanien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Kommissionen anser att de spanska myndigheterna inte har vidtagit alla åtgärder som krävs för att följa 2006 års dom, eftersom inte samtliga de stöd som i 2001 års beslut förklarades rättsstridiga och oförenliga med den gemensamma marknaden har återkrävts. För det första har de spanska myndigheterna ansett att vissa individuella stöd är förenliga med den inre marknaden trots att stöden inte uppfyller rekvisiten för ett nationellt system för regionala stöd som godkänts av kommissionen och trots att de i vilket fall som helst inte uppfyller rekvisiten enligt riktlinjerna för statligt stöd för regionala ändamål (EGT C 74, 1998, s. 9). För det andra har de spanska myndigheterna med avseende på vissa stödmottagare tillämpat ett avdrag på upp till 100 000 euro per mottagare per treårsperiod utan att iakttäta bestämmelserna om stöd av mindre betydelse. För det tredje har de spanska myndigheterna i vissa fall retroaktivt tillämpat skatteavdrag föreskrivna i de spanska skattebestämmelserna trots att rekvisiten enligt de spanska bestämmelserna för att tillämpa sådana avdrag inte var uppfyllda. För det fjärde och sista har inte alla betalningsorder som de spanska myndigheterna har utfärdat betalats av dem som mottog de rättsstridiga stöden. Enligt kommissionens beräkningar återstår det att driva in ungefär 87 procent av samtliga återbetalningspliktiga rättsstridiga stöd.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Symvoulitis Epikrateias (Grekland) den 20 april 2011 — Stanleybet International LTD, William Hill Organization Ltd och William Hill Plc mot Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon och Ypourgos Politismou

(Mål C-186/11)

(2011/C 186/26)

Rättegångsspråk: grekiska

Hänskjutande domstol

Symvoulitis Epikrateias

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Stanleybet International LTD, William Hill Organization Ltd och William Hill Plc

Motparter: Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon och Ypourgos Politismou

Tolkningsfrågor

1. Är nationella bestämmelser som, i syfte att begränsa utbudet av hasardspel, beviljar ett enda företag, som bildats i form av ett aktieföretag och som är börsnoterat, ensamrätt att genomföra, bedriva, anordna och hantera hasardspel förenliga med artiklarna 43 och 49 i EG-fördraget, när detta företag dessutom gör reklam för de hasardspel som det anordnar, utvidgar sin verksamhet till andra stater, spelarna deltar fritt och maximibeloppet för vadhållningsinsatsen och vinsten fastställs per spelkupong och inte per spelare?
2. Om den första frågan besvaras nekande: Är nationella bestämmelser som, genom att i sig försöka bekämpa brottslighet genom utövandet av kontroll över de företag som är verksamma i den aktuella branschen för att säkerställa att sådan verksamhet enbart bedrivs i kontrollerade kretsar, beviljar ett enda företag ensamrätt att genomföra, bedriva, anordna och hantera hasardspel förenliga med artiklarna 43 och 49 i EG-fördraget, även om beviljandet av denna ensamrätt samtidigt får till effekt en obegränsad utökning av utbudet, eller krävs det under alla omständigheter, för att inskränkningen ska anses lämplig för att uppnå målet att bekämpa brottslighet, att utökningen av utbudet ändå kontrolleras, det vill säga att man bibehåller den åtgärd som krävs för att uppnå detta mål och inte vidtar mer långtgående åtgärder? Om nämnda utökning av utbudet hur som helst ska kontrolleras, kan den i så fall anses kontrollerad om en enhet med de särdrag som angetts i den första tolkningsfrågan beviljas en ensamrätt i denna bransch? Slutligen, om det ska anses att beviljandet av den aktuella ensamrätten leder till en kontrollerad utökning av utbudet av hasardspel, ska det förhållandet att ett enda företag beviljas

ensamrätt anses gå utöver vad som är nödvändigt, i den mening att samma mål kan uppnås på lämpligt sätt även genom att fler än ett företag beviljas en sådan rätt?

3. Om det, med hänvisning till de två föregående tolkningsfrågorna, ska anses att beviljandet, genom de aktuella nationella bestämmelserna, av en ensamrätt som avser genomförandet, bedrivandet, anordnandet och hanteringen av hasardspel inte är förenligt med artiklarna 43 och 49 i EG-fördraget, önskas svar på följande frågor: a) Får de nationella myndigheterna enligt nämnda bestämmelser i fördraget, under den övergångsperiod som krävs för att anta bestämmelser som är förenliga med EG-fördraget, avstå från att pröva ansökningar om att påbörja sådan verksamhet som har ingetts av personer som är hemmahörande i andra medlemsstater? b) Om fråga a besvaras jakande, på grundval av vilka kriterier ska övergångsperiodens längd fastställas? c) Om det inte är tillåtet med en övergångsperiod, på grundval av vilka kriterier ska de nationella myndigheterna pröva de aktuella ansökningarna?

Talan väckt den 20 april 2011 — Europeiska kommissionen mot Konungariket Spanien

(Mål C-189/11)

(2011/C 186/27)

Rättegångsspråk: spanska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: L. Lozano Palacios och C. Soulay)

Svarande: Konungariket Spanien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Konungariket Spanien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 73, 168, 169, 226 och 306–310 i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt
- genom att tillämpa den särskilda ordningen för resebyråer i de fall där resetjänsterna har sålts till en annan person än den resande,
- genom att inte tillämpa den särskilda ordningen när detaljhandlare, som handlar i eget namn, till allmänheten säljer resor som organiseras av partihandlare,
- genom att, under vissa omständigheter, tillåta att resebyråer i fakturan debiterar ett sammanlagt belopp som inte har något samband med den mervärdesskatt som faktiskt övervältras på kunden, och genom att tillåta att den

senare, förutsatt att han är skattskyldig, drar av det sammanlagda beloppet från den mervärdesskatt som ska betalas, och

- genom att tillåta att resebyråer, i den mån de omfattas av den särskilda ordningen, fastställer ett totalt beskattningsunderlag för varje beskattningsperiod, samt
- förplikta Konungariket Spanien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Kommissionen anser att Konungariket Spaniens tillämpning av den särskilda ordningen för resebyråer, i den del den inte begränsas till tjänster som resande tillhandahålls, såsom föreskrivs i direktivet, utan utsträcks till att omfatta transaktioner mellan resebyråer, strider mot bestämmelserna i mervärdesskattelagstiftningen.

Det förhållandet att den särskilda ordningen inte tillämpas när detaljhandlare, som handlar i eget namn, till allmänheten säljer resor som organiseras av partihandlare är inte heller förenligt med direktivet. Enligt kommissionen råder det nämligen inget tvivel om att sådana verksamheter hör till de verksamheter som omfattas av den särskilda ordningen.

Kommissionen anser att mervärdesskattedirektivet även åsidosätts genom de spanska bestämmelser enligt vilka det, utan något stöd i direktivet, är tillåtet för resebyråer att i fakturan debitera ett sammanlagt mervärdesskattebelopp som inte har något samband med den mervärdesskatt som faktiskt övervältras på kunden, och enligt vilka den senare, förutsatt att han är skattskyldig, får dra av det sammanlagda beloppet från den mervärdesskatt som ska betalas. Direktivet åsidosätts också genom de spanska bestämmelser enligt vilka det är tillåtet för resebyråer, i den mån de omfattas av den särskilda ordningen, att fastställa ett totalt beskattningsunderlag för varje beskattningsperiod.

Överklagande ingett den 28 april 2011 av Lan Airlines S.A. av den dom som tribunalen meddelade den 8 februari 2011 i mål T-194/09, Lan Airlines, S.A. mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån) och Air Nostrum, Líneas Aéreas del Mediterráneo, S.A.

(Mål C-198/11)

(2011/C 186/28)

Rättegångsspråk: spanska

Parter

Klagande: Lan Airlines S.A. (ombud: E. Armijo Chávarri, abogado)